

N:o 91.

Neljäntenätoista Sunnuntaina Kolminaisuuden Päivästä

Evank. Luukk. 17: 11–19.

Ja tapahtui, kun hän meni Jerusalemia päin, että hän matkusti keskellä Samarian ja Galilean. Ja kuin hän tuli yhteen kylään, kohtasi häntä kymmenen spitalista miestä, jotka taampana seisoivat. Ja korottivat äänensä, sanoen: Jesus, rakas Mestari, armahda meidän päällemme! Ja koska hän ne näki, sanoi hän heille: menkää ja osoittakaat itseänne papeille. Ja tapahtui, että he mennessänsä tulivat puhtaaksi. Niin yksi heistä, koska hän tämän näki, että hän parattu oli, palasi jälleen ja kunnioitti Jumalaa suurella äänellä. Ja lankesi kasvoillensa hänen jalkainsa juureen, ja kiitti häntä. Ja se oli Samarialainen. Mutta Jesus vastaten sanoi: eikö kymmenen puhdistettu? Kussa yhdeksän ovat? Ei ole muita löydetty, jotka palasivat Jumalaa kunnioittamaan, kun tämä muukalainen. Ja hän sanoi hänelle: nouse ja mene: sinun uskos on sinun vapahtanut.

Pyhä Luukas on tarkemmin kuin muut evankelistat noudattanut sitä tapaa, ettei kuten muut kirjoita ainoastaan Kristuksen tekoja ja opetuksia, vaan myöskin kertoo hänen matkojensa ja kulkunsa järjestyksen. Niinpä hänen evankeliuminsa näyttää aina kolmanteentoista lukuun saakka, kuinka Kristus alkoi saarnata ja tehdä ihmeitä Kapernaumissa, jonne oi Natsaretista tullut ja jossa asui, niin että tätä kaupunkia evankeliumissa sanotaan hänen kaupungikseen. Sieltä hän kulki kaikkiin paikkoihin, kaupunkiin ja kyliin, saarnaamaan ja ihmeitä tekemään. Kun hän nyt oli kaikki toimittanut ja saarnannut ympäri maata, lähtee hän matkustamaan Jerusalemiin. Tästä matkasta, kuinka hän vaeltaessaan saarnasi ja teki ihmeitä Jerusalemiin saakka, kertoo Luukas yhdeksännen luvun lopusta lähtien aina evankeliuminsa loppuun saakka, sillä tämä matka oli Herran viimeinen ja tapahtui hänen elämänsä viimeisenä vuotena. Sitä tarkoittaa hän sanoessaan: **Kristus matkusti Jerusalemia päin keskeltä Samarian ja Ga-**

lilean, joka tietää: tämän ihmetyön teki hän matkallaan Jerusalemiin.

Tämä nyt ei ole suorin tie Kapernaumista Jerusalemiin, sillä Galilea on pohjoiseen Jerusalemiin ja Samaria Galilean vierestä itään; Kapernaumi on taasen keskellä Galileaa. Evankelista tahtookin mainitessaan Galileaa ja Samariaa erittäin huomauttaa, ettei Herra mennyt suoraa tietä, ja hän sanookin hänen vaeltaneen näiden keskitse eikä rajoitse likimäistä tietä. Sen vuoksi on Kristuksen matka Kapernaumista itään Jordanin luokse ja Samariaan, Samariasta länteen Galileaan ja Galileasta etelään Jerusalemia kohden pitkä, laaja ja monimutkainen vaellus, johon hän kulutti paljon aikaa ja vaivaa, mutta hän ei kulkenutkaan itse tähtensä vaan saadakseen runsaasti saarnata ja monia auttaa. Senpä vuoksi hän matkustaakin maan keskitse, että kulkisi julkiesti ja jokaisella olisi tilaisuus päästä hänen luoksensa kaikilta suunnilta kuulemaan häntä ja saamaan häneltä apua. Olihan hän sitä varten lähetetty, että olisi jokaisen käytettävänä ja

että jokainen voisi ilmaiseksi nauttia hänen hyvyttään ja armoaan. Evankelistan kertomus ihmetyöstä alkaa:

Ja kuin hän tuli yhteen kylään, kohtasi häntä kymmenen spitaalista miestä, jotka taampana seisoit ja korotit äänensä sanoen: Jeesus, rakas Mestari, armahda meidän päällemme. Joku voisi kysyä evankelistalta, kuinka nämä spitaaliset miehet loitompänä seisoen saattoivat korottaa äänensä, koska spitaaliset luonnollisesti eivät voi selkeästi puhua, jonka vuoksi he käyttävätkin kelloja tai kalistimia. Hän vastaa luultavasti, etteivät he suinkaan peninkulman päässä hänestä seisoneet, vaan etteivät he tulleet niin lähelle kuin ne, jotka hänen seurassaan kulkivat. Eivät myöskään kaikki spitaaliset ole niin aivan ääntä vailla, ettei heitä vähän matkan päästä voitaisi kuulla. Evankelista tahtoo täten Raamatun tavoin osoittaa heidän pyyntönsä suurta hartautta ja heidän sydämensä ääntä niin suureksi, että heidän täytyi ruumiillisestikin huutaa minkä suinkin voivat.

Mutta koko tämä evankeliumi on yksinkertainen ja helppo kertomus eli tapaus, joka ei paljon selitystä kaipaa. Vaan niin yksinkertainen kuin se onkin, niin suuri on se esimerkki, joka siinä asetetaan nähtäväksi. Spitaalisissa opettaa se meitä uskomaan, Kristuksessa rakastamaan. Usko ja rakkaus taasen ovat kristityn ihmisen koko olemus, kuten usein olen sanonut. Usko saa, rakkaus antaa; usko johdattaa Jumalan tykö, rakkaus ihmisten luokse; uskon kautta saapi ihminen hyvää Jumalalta, rakkauden kautta tekee hän hyvää toisille ihmisille. Ken uskoo, hänellä on kaikki Jumalalta ja hän on autuas ja rikas. Sen vuoksi hän ei enään mitään tarvitse, vaan kaiken elämänsä ja työnsä suuntaa hän lähimmäisensä hyväksi ja hyödyksi tehden rakkautta hänelle sen, minkä Jumala on hänelle uskon kautta tehnyt. Hän ammentaa hyvyttä

ylhäältä uskon kautta ja jakaa hyvyttä alhaalla rakkauden kautta. Sellaista vastaan tekopyhät kauheasti tappelevat ansioillaan ja hyvillä töillään, joita tekevät ainoastaan itsensä hyväksi, sillä he elävät ainoastaan itseään varten ja tekevät hyvää ilman uskoa. Näitä kahta asiata, uskoa ja rakkautta, tarkastelkaamme spitaalisissa ja Kristuksessa.

Ensiksi on uskon kautta luonto se, että se luottaa Jumalan armoon ja saa hyvän ajatuksen ja epäilemättömän uskalluksen häntä kohtaan, sekä ajattelee, että Jumala on hänen puoleensa katsova eikä ole häntä hylkäävä. Missä nimittäin sellaista ajatusta ja luottamusta ei ole, siinä ei ole oikeata uskoa eikä myöskään oikeata rukousta ja Jumalan etsimistä. Missä taasen se on, siinä herättää se rohkeutta ja uljuutta, niin että ihminen uskaltaa vapaasti esittää hätänsä Jumalalle, ja rukoilla totuudessa häneltä apua. Ei siis ole siinä kylläksi, että siinä uskot yhden Jumalan olevan ja rukoilet monilla sanoilla, joka paha tapa nyt on vallalla, vaan katso näissä spitaalisissa uskon oikeata laatua, kuinka se ilman mitään mestaria opettaa menestyksellä rukoilemaan. Sinä näet tässä heidän saaneen hyvän ajatuksen Kristuksesta ja lohdullisen luottamuksen häneen, niin että vahvasti uskoivat hänen kohtelevan heitä armollisesti. Sama luottamus tekee heidät rohkeiksi ja pelkäämättömiksi, niin että vapaasti esittävät hätänsä hänelle jokaisessa totuudessa ja suurella äänellä pyytävät apua häneltä. Sillä ellei heillä jo entisestä olisi ollut sellaista luuloa ja luottamusta häneen, olisivat he kyllä kotonaan pysyneet tai eivät ainakaan juosseet häntä tapaamaan eivätkä myös kovalla äänellä rukoilleet häntä, vaan epäily olisi pannut heitä näin ajattelemaan: Mitä on tehtävä? Kuka tietää, suvaitseeko hän meidän rukoustamme? Ken tiesi hän ei meihin katsokkaan.

Oi, tuollainen horjuminen ja epäileminen rukoilee laiskasti, se ei korota ääntänsä eikä

juokse vastaan. Se höpisee kyllä paljon sanoja ja vetelee monia virsiä suurella haluttomuudella, mutta se ei rukoile sittenkään, se toivoo vaan ja tahtoisi jo edeltäpäin olla varma kuulemisesta, joka ei ole muuta kuin Jumalan kiusaamista. Oikea usko taasen ei epäile Jumalan hyvää armollista tahtoa, ja sen vuoksi on sen rukous vahva ja luja kuten itse uskokin. Ei siis P. Luukas suotta aikojaan mainitse kolmea tunnusmerkkiä noista spitaelisistä: ensiksi, että he juoksivat Kristuksen luokse, toiseksi, että he seisoivat, ja kolmanneksi, että he korottivat äänensä. Näillä kolmella asianhaaralla ylistetään heidän uskoansa ja annetaan meille esimerkki.

Tyköjuokseminen on rohkeus, jonka lohdullinen uskallus vaikuttaa. Seisominen kuvaa lujuuutta ja horjumattomuutta epäilystä vastaan. Huutamisella osoitetaan rukouksen suurta hartautta, joka tuollaisesta luottamuksesta kasvaa. Mutta voimaton epäily ei juokse vastaan, ei huuda, ei seiso, vaan kääntelee ja väenteleiksi, painaa päänsä alas, kynsii korvallisiansa, aukoilee suutansa ja lopisee yhtämittaa. Ken tietää, ken tietää; jospa se vaan olisi totta, entä jos en saakkaan? – ynnä muita neuvottomia sanoja. Eihän sillä ole mitään hyvää luuloa eikä ajatusta Jumalasta, ei se mitään häneltä odota, eikä se sen vuoksi mitään saakkaan, kuten Jaak. 1: 6, 7 sanotaan: **Joka rukoilla tahtoo, hän anokoon uskossa epäilemättä, sillä joka epäilee, elköön se luulko jotain Herralta saavansa.** Sitten tulevat he tyhmäin neitseiden tavalla, jotka olivat öljynsä tuhlanneet, tyhjine lamppuinensa, se on: töinensä ja luulevat että Jumalan täytyy kuulla heidän vaatimisiansa ja avata heille, mutta sitäpä hän ei teekkään.

Katsos, tuollaista hyvää ajatusta, lohdullista luottamusta eli vapaata uskallusta Jumalaan, tai miksi hyvänsä sitä tahdot nimittää, sanotaan Raamatussa kristilliseksi uskoksi ja

hyväksi omaksitunnoksi, johon ihmisen täytyy päästä, jos tahtoo autuaaksi tulla. Mutta siihen ei tulla töillä eikä opeilla, kuten tästä esimerkiksi näemme, sillä ilman sellaista sydäntä ei mikään työ ole hyvä. Katso siis eteesi, sillä monta on sellaista suunsoittajaa jotka uskosta ja omastatunnosta tahtovat opettaa, vaikka tietävät niistä vähemmän kuin puupölkky. He luulevat niitten olevan kuolleita, toimeettomia kappaleita sielussa ja siinä olevan kyllä, jos sydän uskoo Jumalan Jumalaksi. Mutta tässä näet, että usko on elävä voimallinen kappale, joka tekee sydämen ja ihmisen tykkäänään toiseksi, niin että hän odottaa Jumalata kaikkea armoa, ja sen vuoksi se pakottaakin ihmistä juoksemaan ja seisomaan, tekee hänet rohkeaksi huutamaan ja rukoilemaan kaikessa hädässä.

Uskon toinen ominaisuus on, ettei se tahdo tietää eikä ennakoita olla vakuutettu, onko hän armoon mahdollinen ja tuleeko kuulluksi, kuten epäilijät tekevät, jotka koittavat Jumalaan kiinni käydä ja häntä kiusaavat. Samoin kuin sokea kopeloitsee seinää, samoin hapa-roivat nämäkin Jumalata ja tahtoisivat mielellään häntä ensin käsin koetella ja saada häntä niin kouriinsa, ettei hän heiltä karkuun pääsisi. Hepr. 11: 1 sanotaan kuitenkin: **Usko on vahva uskallus niihin joita toivotaan, ja ei näkymättömissä epäile,** se on: usko pitää kiinni siitä, mitä se ei voi nähdä, tuntea, eikä tunnustella ei ruumiissa eikä sielussa. Ja koska sillä on hyvä uskallus Jumalaan, niin se myöskin turvallisesti heittäytyy sen varaan eikä epäile itselleen tapahtuvan toivonsa jälkeen. Näin hänelle totisesti tapahtuukin ja samalla hän myöskin hakemattaan ja pyytämättään saapi osakseen tuntemisen ja kokemuksen juuri tuollaisesta luottamuksesta tahi uskosta ja sen kautta.

Sanoppas nimittäin minulle, kuka oli näille spitaelisille antanut kirjan ja sinetin siitä,

että Kristus oli heitä kuuleva? Missä on tässä kokemus ja tunto hänen armostaan? Missä tieto, takaus ja varmuus hänen hyvydestään? Sellaista ei tässä ole nimeksikään. Mitä tässä sitten on? Pelkkä heittäytyminen ja iloinen uskallus hänen tuntemattomaan ja koettelemattomaan hyvyyteensä. Ei heillä ollut mitään, joista olisivat voineet arvata, mitä hän oli tekävä, he vaan katselivat hänen hyvyytensä ja siitä saivat sellaisen rohkean luottamuksen, ettei hän ollut hylkäävä heitä. Mistä taasen heillä oli tieto hänen hyvydestään, sillä siitähän heillä täytyi tietoa olla, vaikka eivät koskaan olleetkaan itse sitä kokeneet eikä tunteneet? Epäilemättä olivat he suullisista kertomuksista kuulleet hänestä paljon hyvää, vaikka eivät vielä koskaan olleet sitä itse puolestaan tunteneet. Sillä Jumalan hyvyttä pitää ensin sanan kautta julistettaman ja sille sitten tuntematta ja koettelematta rakennettaman, kuten jälestä seuraa.

Uskon kolmas ominaisuus on, ettei se mitään ansioita esittele eikä myöskään tahdo Jumalan armoa töillä ostella, kuten epäilijät ja ulkokullatut tekevät, vaan kantaa esiin pelkkää ansiottomuutta, tarttuu kiinni ja turvautuu ainoastaan Jumalan sulaan ansaitsemattomaan hyvyteen. Usko ei voi mitään töitä eikä ansioita rinnallaan kärsiä, niin kokonaan se uskaltaa, turvaa ja heittäytyy Jumalan hyvyteen, jota se toivoo saavansa. Sen vuoksi ei se töitensä eikä ansioitansa miksikään arvaa, jopa näkee tuon hyvyden niin suureksi, etteivät kaikki hyvät työt siihen verrattuna ole muuta kuin syntiä. Sen vuoksi löytää se itsessään pelkkää ansiottomuutta ja näkee olevansa mahdollisempi tulemaan osalliseksi vihasta kuin armosta, eikä se tällä kohden ollenkaan ulkokultaile, sillä se huomaa asian perin pohjin näin olevan.

Tämän todistavat nämä spitaaliset varsin selvästi, jotka ilman mitään ansiota odottavat

Kristukselta armoa. Mitäpä hyvää he ennen olivat hänelle tehneet? Eiväthän he koskaan olleet häntä nähneetkään, saati sitten palvelleet. Lisäksi he vielä olivat spitaalisia, joita Jeesuksen olisi tullut lain mukaan karttaa ja joista pysyä erillään; se olisi ollut oikein ja kohtuullista. Eipä tosiaankaan ollut tässä ansiota eikä aihetta, jonka mukaan hänen olisi tarvinnut huolehtia heistä ja heidän hänestä. Sen vuoksi he seisovatkin taampana tuntien hyvin mahdottomuutensa. Näin uskokin seisoo kaukana Jumalasta ja juoksee kuitenkin häntä vastaan ja huutaa, sillä se tuntee perinpohjin ja totuudessa olevansa mahdoton hänen hyvyyteensä eikä omistavansa mitään muuta turvaa kuin hänen kuuluisan ja kehutun laupeutensa. Ja hänen hyvytensä etsiikin sellaista sielua, joka tyhjänä taampana seisoo, sillä se ei ollenkaan saata rinnallaan kärsiä meidän ansiotamme ja töitämme, vaan tahtoo ihan ilmaiseksi tulla, kuten Kristus tuli tähän maanpaikkaan spitaalisten luokse, että tämän hyvyden ylistys pysyisi eheänä ja puhtaana.

Katsos, näin sopivat asiat sievästi toisiinsa, kun Jumalan rakkaus antaa hyvytensä ilmaiseksi ottamatta ja vaatimatta siitä mitään, ja uskokin puolestaan suostuu ottamaan sen ilmaiseksi antamatta siitä mitään, joten siis köyhä ja rikas tulevat vastatusten. Sitä todistaa heidän puheensakin, kun he sanovat: **Armahda meidän päällemme.** Ken armoa pyytää, se ei tietysti osta eikä vaiheta, vaan hakee sulaa armoa ja laupeutta tuntien mahdottomuutensa ja aivan toista ansainneensa.

Katsos, tämä on oikein elävä ja sattuva esimerkki kristillisestä uskosta ja se opettaa meille selvästi, kuinka ihmisen tulee käyttäytyä hurskaaksi ja autuaaksi tullakseen ja armoa saadakseen. Tästä opetuksesta seuraa nyt herätys uskoon, niin että meidän mieluisasti tulisi uskoa, kuten meiltä nyt on opetettu uskomaan. Herätyksen taasen vaikuttaa se, että

näemme, kuinka sellaiselle uskolle juuri niin tapahtuu kuin se uskoo, ja kuinka se totisesti tulee kuulluksi. P. Luukas nimittäin kirjoittaa, kuinka armollisesti ja avuliaasti Kristus heitä kuuli ja katsahti heihin; hän kertoo:

Ja koska hän ne näki, sanoi hän heille: Menkää ja osoittakaat teitänne papeille. Kuinka aivan ystävällisesti ja suloisesti Herra tässä houkuttelee kaikkia sydämiä puoleensa ja tällä esimerkillä kehoittaa heitä uskomaan itseensä. Epäilemättä tahtoo hän tehdä jokaiselle, kuten teki spitaalisille, jos vaan häneltä ainoalta kaikkea hyvää ja armoa odotamme, kuten oikean uskon ja kristillisen sydämen tuleekin tehdä ja tekeekin ja kuten nämäkin spitaaliset tekevät ja opettavat meitä tekemään. Kuinka mielellään hän näkeekään, että iloisesti ja vapaasti uskalletaan rakentaa hänen hyvyteensä, ennen kuin saadaan sitä kokea tai tuntea, sen on hän tässä kyliksi osoittanut sillä, että mieluisasti heti paikalla kuuntelee heitä ilman minkäänlaista viivyttelystä, ei lupaille sitä vasta tahtovansa tehdä, vaan sano sen jo tapahtuneen ja sen jo heille tehneensä mitä tahtoivat. Sillä ei hän sano: Niin, minä tahdon teitä armahtaa, teistä on puhtaita tuleva, vaan yksinkertaisesti: Menkää ja osoittakaa itseänne papeille. Aivan kuin olisi sanonut: Ei tarvita rukousta, teidän uskonne on jo saanut ja voittanut, ennen kuin aloitte rukoilla; te olette jo olleet puhtaat minun edessäni ruvetessanne sellaista minusta uskomaan; nyt ei tarvita enempää, kuin että menette ja osoitate puhtautenne papeille. Sellaisena kuin minä teidät pidän ja niinkuin te itse uskotte, sellaisia olette ja sellaisina pysytte. Sillä hän ei olisi heitä pappein luokse lähettänyt, ellei olisi pitänyt heitä puhtaina, eikä myöskään näin menetellyt heitä puhdistukseen.

Katsos, näin voimallinen on usko saamaan Jumalalta kaikkea, mitä haluaa, niin et-

tä rukous tulee Jumalan edessä täytetyksi jo ennen kuin se tukoillaankaan. Siitä Jes. 65: 24 sanotaan: **Ja tapahtuu, että ennen kuin he huutavat, tahdon minä vastata, koska he vielä puhuvat, tahdon minä kuulla.** Ei usko emmekä me sitä ansaitse, vaan hän se osoittaa sanomattoman hyvytyensä ja auliin armonsa, jolla yllyttää meitä uskomaan ja turvallisesti odottamaan kaikkea hyvää häneltä iloisella horjumattomalla omallatunnolla, joka ei häntä hapuile eikä kiusaa. Näethän tässäkin hänen kuulevan spitaalisia, ennen kuin rukoilevatkaan, ja olevan valmis, ennen kuin puhuvatkaan, tekemään kaikki, mitä heidän sydämensä halajaa. Menkää, sanoo hän, minä en lupa teille mitään, sillä te olette jo pitemmälle ennättäneet kuin että lupauksia tarvitseisitte, pitäkää omananne, mitä olette rukoilleet, menkää nyt. Eikö tässä ole voimakas kehoitus, joka voi sydämen tehdä iloiseksi ja rohkeaksi? Katsos, vasta silloin hänen armoansa voidaan tuntea ja koetella, silloin se meihin kiinni tarttuu ja meitä käsittää. Olkoon tämä nyt puhuttu ensimmäisestä osasta.

Nyt tulee tarkasteltavaksi toinen osa tätä kristillisen menon esimerkkiä. Spitaaliset ovat opettaneet meitä uskomaan, Kristus opettaa meitä rakastamaan. Rakkaus tekee lähimmäiselle, mitä näkee Kristuksen meille tehneen, kuten hän Joh. 13: 15 sanoo: **Minä annoin teille esikuvan, että te niin tekisitte, kuin minä tein teille,** ja Joh. 13: 34 sanoo hän: **Uuden käskyn minä teille annan, että te rakastaisitte teitänne keskenänne; niinkuin minä teitä rakastin, että te myös toistanne rakastaisitte. Siitä pitää kaikkein tunteman teidän minun opetuslapsikseni, jos te keskenänne rakkauden pidätte.** Mitä muuta tässä sanotaan kuin: Teillä on nyt minun kauttani uskossa kaikki, mitä olen ja minulla on; minä olen omanne, te olette nyt rikkaita ja ravituuta minun kauttani, sillä kaikki mitä teen ja rakas-

tan, sitä en tee enkä rakasta itseäni varten vaan teidän hyväksenne, koska ajattelen ainoastaan teitä hyödyttää ja auttaa ja hankkia teille mitä tarvitsette ja mitä teillä tuleekin olla. Muistakaa siis tekin tämän esimerkin mukaan tehdä toinen toisellenne, kuten minä olen teille tehnyt, ja muistakaa nyt tekin elää tästä lähtien lähimmäistenne hyväksi tehden hänelle minkä näette hänelle hyödylliseksi ja tarpeelliseksi. Teidän uskollanne on minun rakkaudessani ja hyvydessäni kylliksi, samoin tulee teidänkin rakkautenne antaa muille kylliksi.

Katsos, siinä on kristillinen elämä lyhyesti esitettynä, ei siihen paljon oppia eikä monia kirjoja kaivata, se sisältyy yksi näihin kahteen. Niinpä sanoo Gal. 6: 2 P. Paavalikin: **Kantakaat toinen toisenne kuormaa ja niin Kristuksen lakia täyttäkää**, ja Filipp. 2: 4, 6 sanoo hän: **Elkään jokainen omaa parastansa katsoko vaan myös toisen parasta.** Hän asettaa samalla meille esikuvaksi Kristuksen, joka, vaikka oli Jumala, kuitenkin tuli meidän palvelijaksemme ja palveli meitä riskinkuolemaan asti. Tämmöistä kristillistä, keveätä, iloista elämätä vihaa paha henki eikä millään muulla tavalla tee sille niin suurta vahinkoa kuin ihmisopeilla, kuten saamme kuulla. Sillä totisesti, kristityn elämä on lyhyesti tämä: hänellä tulee olla hyvä sydän Jumalata ja hyvä tahto ihmisiä kohtaan, siinä on kaikki tyyni.

Hyvä sydän ja usko opettavat hänelle itsestään, kuinka tulee rukoilla. Niin, mitäpä sellainen usko onkaan muuta kuin pelkkää rukousta, sillä se ikävöittää lakkaamatta Jumalan armoa ja näin ikävöidessään se halajaa sitä kaikesta sydämestään. Juuri tuo ikävöiminen onkin vakituinen oikea rukous, jota Kristus opettaa ja Jumala vaatii ja joka myöskin saa ja voi kaikki. Ja senvuoksi ettei se rakenna, uskalla eikä turvaa itseensä, ei töihinsä ei-

kä ansiollisuuteensa, vaan sulaan Jumalan armoon, senvuoksi tapahtuukin sille juuri niin, kuin se uskoo, pyytää, luottaa ja rukoilee. Siitä syystä pyhä profeeta Sakarias sanookin Pyhää Henkeä armon ja rukouksen hengeksi, sillä Jumala Sak. 12: 10 sanoo: **Daavidin huoneelle ja Jerusalemin asuvalle tahdon minä vuodattaa armon ja rukouksen hengen**, koska usko tuntee Jumalan armon ja halajaa sitä lakkaamatta.

Toisaalta taas rakkaus opettaa ihmisille itsestään, kuinka hyviä töitä ovat ainoastaan ne, joilla lähimmäistä palvellaan ja hyödytetään. Niin, mitäpä tuollainen rakkaus muuta onkaan kuin lakkaamatonta hyvän tekoa lähimmäiselle, joten siis työtäkin voidaan sanoa rakkauksiksi samoin kuin uskoa rukoukseksi. Niinpä Joh. 15: 12, 13 sanoo Kristus: **Se on minun käskyni, että te rakastatte teitä keskenänne, niinkuin minä teitä rakastin. Ei ole kukaan sitä suurempaa rakkautta, kuin että joku panis henkensä ystävänsä edestä.** Aivan kuin sanoisi: Niin tarkoin olen kaikki työni teidän hyväksenne tehnyt, että henkenikin annan edestänne, joka on kaikkein suurin rakkaus, se on, suurin rakkaudentyö. Jos olisin suuremmasta rakkaudesta tietänyt, olisin senkin teille tehnyt; sen vuoksi tulee teidänkin rakastaa toisianne ja toisillenne kaikkea hyvää tehdä. Enempää en teiltä vaadi; alkää sanoko, että tehtävänne on minulle kirkkoja rakentaa, pyhiinvaltaa, paastota, laulaa, munkiksi tai messupapiksi ruveta, tuohon tai tähän säätyyn pyrkiä, vaan silloin te minun tahtoni mukaan palvelette, kun te toinen toisellenne hyvää teette, ettekä ainoastaan omaa parastanne katso vaan myöskin toisenkin. Siinä se koko asia on.

Vaikka hän puhutteleekin heitä ystävikseen, niin ei hän sillä tarkoita, ettei vihollista pitäisi rakastettaman, sillä hän sanoo selkeästi: **Joka ystävänsä edestä henkensä panee.**

”Ystäväinsä” tarkoittaa enemmän kuin ”ystävät”. Voihan sattua, että sinä olet minun ystäväni, vaikka minä en ole sinun, se on: minä saatan sinua rakastaa ja pitää ystäväni, osoittaa sinulle ystävyyttäni, vaikka sinä vihaat minua ja pysyt vihollisenani. Kristuskin sanoi Juudalle yrttitarhassa: **Ystäväni, mitä varten sinä tulet?** Kristus piti Juudasta ystäväni, mutta Juudas Kristusta vihollisenaan, sillä Juudas kohteli häntä vihollisena ja vihasi häntä, Kristus puolestaan häntä rakasti ja kohteli ystäväni. Rakkauden ja hyväntekeemisen tulee olla ehdoton ja runsas jokaista kohtaan.

Katsos, tätä P. Jaakoppi 2: 26 tarkoittaa sanoessaan: **Usko ilman töitä on kuollut. Ja niinkuin ruumis ilman sielut on kuollut, niin on myös usko ilman töitä kuollut.** Ei niin ymmärtäen, että usko olisi ihmisessä joustilaana töitä tekemättä, joka ei ole mahdollista, sillä usko on elävä ja toimielias kappale, vaan niin, etteivät ihmiset saa pettää itseään ja luulla että heillä on usko, vaikkei heillä sitä ole nimeksikään, jonka vuoksi heidän pitää tarkastella töistensä, tokko he myöskin rakastavat lähimmäistään ja tekevät hänelle hyvää. Jos näin tekevät, on siinä varma merkki, että heillä tämä oikea usko on, elleivät taasen näin tee, on heillä ainoastaan uskon kuvajainen ja heidän laitansa on sama kuin sen, joka ruumiilliset kasvonsa peilistä kurkistelee sekä poismentyään ei enään koskaan itseään näe, sillä muita kappaleita katsellessaan hän unohtaa, minkälainen hänen kuvansa peilissä oli, kuten sama Jaakoppi 1: 23, 24 sanoo.

Katselkaamme nyt Kristuksen rakkautta tässä esimerkissä. Mutta mitä Kristuksessa muuta onkaan kuin sulaa rakkautta, kuten jokainen helposti itsestään tuntee? Ensiksikin, mikä pakko hänellä oli matkustaa Samarian ja Galilean läpi ja kuka hänelle siitä mitään antoi? Kuka oli edes häntä

rukoillutkaan sitä tekemään? Eikö ole aivan ilmeistä, että hän tuon kaiken tekee ilmaiseksi ja vapaaehtoisesti mitään palkkaa toivomatta? Eikö hän tule itsestään, pyytämättä, niin ettei kukaan voi sanoa ansainneensa tai rukouksella sitä häneltä hankkineensa? Näin selvän selvästi me tässä näemme, ettei hän mitään tee itsensä tähden ja omaksi hyödykseen vaan kaikki toisten tähden, lisäksi vielä rukoilematta ja aivan ilmaiseksi sulasta hyvydestään ja rakkaudestaan.

Mikä tarve sitten myöskään vaatii häntä juuri tähän kylään tulemaan? Kuka sitä häneltä oli rukoillut? Kuka maksoi siitä hänelle mitään? Eikö totta, että hän ennättää kaiken ansion, kaiken rukouksen edelle ja tarjoo rakkautensa ja hyvyytensä vapaasti ja ilmaiseksi tavoittelematta siinä mitään omaansa, ainoastaan palvellakseen niillä toisia ja houkutellakseen kaikki sydämet luokseen ja uskomaan itseensä. Katsos, sellainen hyve rakkaus on, joka ainoastaan tekee hyvää ja elää toisille hyväksi, ennättää jokaisen hyvää tekemässä eikä tavoittele siinä omaa etuaan. Katsos, sellaista elämätä ja työtä tulee sinun silmällä pitää ja sen mukaan vaelluksesi ojentaa, jos tahdot kristitty olla. Viskaa uljaasti syrjään kaikki työt, jotka eivät ole tämän luontoisia, vaikka ne niinkin suuria olisivat, että voisivat vuoria siirtää, kuten apostoli 1 Kor. 13: 2 sanoo.

Toiseksi katso, kuinka Kristus tekee hyvää toisia vahingoittamatta, oikeinpa toisten vahinkoa kavahtaen. On nimittäin muutamia, jotka tekevät hyvää siten, että vahingoittavat toisia; heistä voidaan sanoa, että tekevät köyhille jalkineita varastetusta nahasta ja antavat almuja väärästä tavarasta, josta Jumala Jes. 61: 8 sanoo: **Minä olen Herra, joka oikeutta rakastan ja vihaan ryövättyä polttouhria.** Sen laatuja ovat melkein kaikki veljeskunnat ja luostarit, jotka syövät ihmisten hiekiä ja verta ja maksavat sitten Jumalalle messuilla, val-

voжайsilla, helminauha-rukouksilla, merkkipäiviä määräilemällä ja joskus almuja antamalla. Kaikki tuo on rakasta vieraalla tavaralla ja palvella Jumalata hyvillä päivillä kaiken rikkauten yltäkylläisyydessä. Tuommoinen häpeällinen hyväntekeminen on totisesti ankara maanvitsaus. Mutta Kristus ei tässä tee kenellekään vahinkoa vaan pikemmin torjuu sitä; ja kun hän osoittaa spitaaliset pappein luokse, tahtoo hän ottaa huomioon heidänkin oikeutensa.

Kristus tekee hyväntyönsä spitaalisille sillä tavalla, kuin hän juuri heidän tähtensä olisi kylään tullutkin; kohtelee heitä armollisesti ja auttaa heitä mielellään ja kernaasti lyömättä sen ohessa laimin pappeinkaan etua, vaikka se ei olisi ollut hänen velvollisuutensa. Koska hän nimittäin puhdisti heidät ylönluonnollisella tavalla ilman pappein apua, ei hänen olisi tarvinnut lähettää heitä heidän tykönsä, vaan sanoa: Koska teidän virkaanne lain mukaan ei näissä ole tarvittu, niin oikeuden ja kohtuuden mukaan ette ole saapia teille virasta tulevaa maksoa. Mutta rakkaus ei rettelöi eikä riitele, sen silmämääränä on ainoastaan hyväntekeminen, ja sen vuoksi se tekeekin enemmän kuin mihin se on velkapää, enemmän kuin oikeus vaatii.

Sitä tarkoittaen P. Paavalikin 1 Kor. 6: 1 sanoo, ettei kristittyjen tule käräjöidä, koska rakkaus ei etsi eikä vaadi oikeutta vaan koettaa ainoastaan hyvää tehdä. Sen vuoksi hän myöskin 1 Kor. 13: 1 sanoo: **Jos minä enkelien kielillä puhisin ja ei minulla olisi rakkautta, niin minä olisi kuin helisevä vaski taikka kilisevä kulkunen**, enkä kuitenkaan mitään tekisi. Semmoisia ovat totisesti oppineet, jotka paljon oikeudesta opettavat, vaikka se kuitenkin on epäkristillistä ja vastoin rakkauten vaatimuksia. En sano tätä niistä, joiden täytyy tuomita, sillä koska oikeus paremmin kuin rakkaus pitää muutamia epäkris-

tillisiä ihmisiä aisoissa, täytyy heidän olla oikeutta julistamassa, ettei pahempaa tapahtuisi. Eihän hirttäminen ja mestaaminen ole kristillistä, mutta murhaajain kurittamiseksi täytyy sellaistaakin tehdä; ei syöminen ja juominenkaan kristillistä ole, mutta sitäkin sentään täytyy tehdä. Kaikki nuo ovat tarpeellisia töitä, vaikka eivät kristillisyyteen kuulu; ja sen vuoksi ei niihin saakaan tyytyä, ikäänkuin niiden vuoksi oltaisiin kristittyjä. Aviotehtävät eivät nekään ole kristillisiä, mutta ne ovat tarpeellisia pahemman välttämiseksi, ja niin edelleen.

Kolmanneksi osoittaa hän rakkautensa vielä suuremmaksi sillä, että käyttää sitä siinäkin, missä se hukkaan menee, saaden enimäkseen kiittämättömyyttä palkakseen. Kymmenen spitaalista hän puhdistaa, joista ainoastaan yksi häntä kiittää; yhdeksässä on hänen rakkautensa turha ollut. Jos hän tässä olisi käyttänyt oikeutta rakkauden asemesta, kuten ihmisten tapa on ja luonto opettaa, niin olisi heidät kaikki järjestänsä tehnyt jälleen spitaaliseksi. Mutta hän antaa heidän mennä ja käyttää hyväkseen hänen rakkauttaan ja hyväntekoaan, vaikka rupeisivat häntä vihaamaan kiitoksen asemesta. Samasta syystä ei hän myöskään papeilta pidättänyt, mikä heille oli tulevata, vaan soi heillekin heidän kunniansa ja oikeutensa tarpeen ja velvollisuuden vaatimatta. He puolestaan kiittävät siitä häntä siten, että vieroittavat spitaaliset hänestä ja uskottelevat heille, ettei Kristus ollut heitä puhtaaksi tehnyt vaan uhri ja lain kuuliaisuus. Näin he hävittävät uskon spitaalisista ja tekevät Kristuksen heille ylönkatsottavaksi ja vastenmieliseksi, kuin olisi hän vieraan tavaran anastaja.

On nimittäin luultavaa ja tekstikin siihen kohtaan viittaa, että papit kuulustelivat spitaalisia. He epäilemättä monilla pahoilla sanoilla yllyttivät spitaalisia Kristusta vastaan ja korkealle ylistivät lain töitä ja uhria, hävittääk-

sensä näin heidän suuren jalon uskonsa ja itse päästäksensä Kristuksen sijaan heidän sydämiinsä. Spitaaliset taipuivat heidän puheisiinsa ja pitivät Kristusta sellaisena, joksi papit hänen juorusivat; he kävivät vihamielisiksi häntä kohtaan ja luulivat puhdistuksensa Jumalalta saaneensa uhrinsa ja ansionsa palkaksi eikä Kristukselta ja hänen sulasta armostaan. Näin tulivat he ruumiillisesti spitaalista vapaiksi mutta joutuivat sen sijaan hengelliseen spitaaliin, joka on tuhannen kertaa pahempi. Mutta Kristus ei mistään välitä rakkauttaan jaellessaan, on vaiti oikeudestaan ja ottaa vihan ja kateuden kiitokseksi ja ylistykseksi. Tästä tulisi tarkoin oppia, että välistä olisi parempi, ettei rukoustamme täytettäisi. Näille spitaalisille olisi ollut parempi, että olisivat pysyneet saastaisina, kuin että ruumiillisesta puhdistuksestaan joutuivat suureen hengelliseen saastaisuuteen.

Tarkastele nyt tätä esimerkkiä ja ojenna elämäsi sen jälkeen. Tee hyvät työsi ketäkään toista vahingoittamatta, vieläpä kaikkein etua silmällä pitäen. Älä niitä tee ainoastaan ystäville ja hurskaille vaan niillekin, joihin se enimmäkseen tulee hukkaan tuhlatuksi, ja joilta sinä kiittämättömyyttä ja vihaa saat palkaksesi; näin kuljet sinä oikeata tietä ja seuraat Herrasi Kristuksen jälkiä. Ennen kuin siihen tulet, älä pidä itseäsi minäkään täydellisenä kristittynä äläkä siihen katso, vaikka kymmentä karvapaitaa käyttäisit, kaikki päivät paastoisit, joka päivä messuaisit ja psaltareita lukisit, pyhiin vaeltelisit, kirkkoja perustaisit ja merkkipäiviä viettäisit. Olisi Kristuskin sellaisia töitä tehnyt, jos ne olisivat oikeita olleet. Katsos, tällainen on oikea kristillinen elämä. Olkoon tässä kylliksi evankeliumimme ensimmäisestä osasta; nyt tahdomme ryhtyä toiseen.